

VI KEELAND

De rivalen

Vertaald door Andrea de Jong

AMSTERDAM · ANTWERPEN

'Hou van me of haat me, het is mij om het even.
Als je van me houdt, zit ik voor altijd in je hart...
Als je me haat, zit ik voor altijd in je hoofd.'

– Onbekend

Sophia

‘Wacht!’

De grondstewardess klikte de nylon riem vast tussen het ene en het andere paaltje, zodat de toegang tot de gate werd versperd. Ze keek op en fronste toen ze me in haar richting zag komen, strompelend met mijn wielkoffer achter me aan gesleept. Ik was helemaal van terminal A naar terminal C gerend en ik hijgde alsof ik twee pakjes per dag rookte.

‘Sorry dat ik te laat ben. Maar mag ik alstublieft nog aan boord?’

‘De laatste oproep was tien minuten geleden.’

‘Mijn eerste vlucht was vertraagd en toen moest ik hier helemaal naartoe rennen vanaf de internationale terminal. Alstublieft, ik moet morgen in New York zijn en dit is de laatste vlucht.’

Ze leek niet mee te leven met mijn situatie en ik voelde wanhoop opkomen.

‘Toe,’ zei ik. ‘Mijn vriend heeft me afgelopen maand gedumpt. Ik ben net teruggekomen uit Londen om morgen aan een nieuwe baan te beginnen – ik ga voor mijn vader werken, met wie ik een nogal slechte band heb. Hij denkt dat ik niet genoeg ervaring heb, en hij heeft waarschijnlijk gelijk, maar ik moet echt als de sodemieter weg uit Londen.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Laat me alstublieft instappen. Ik mag echt niet te laat komen op mijn eerste dag.’

Het gezicht van de vrouw verzachtte iets. ‘Ik heb mezelf in

minder dan twee jaar opgewerkt tot manager bij deze luchtvaartmaatschappij, en toch vraagt mijn vader telkens wanneer ik hem zie of ik al een man heb ontmoet, in plaats van hoe het met mijn carrière gaat. Ik zal even checken of ze de deur van het toestel al dicht hebben gedaan.'

Ik slaakte een zucht van opluchting toen ze naar de desk liep en de telefoon oppakte. Ze kwam terug en maakte de riem tussen de paaltjes los. 'Geef me je boardingpass maar.'

'Je bent geweldig! Heel erg bedankt.'

Ze scande de boardingpass op mijn telefoon en gaf die met een knipoog aan me terug. 'Ga je vader maar eens een poepie laten ruiken.'

Ik haastte me door de vliegtuigslurf en stapte aan boord. Ik had stoel 3B, maar het handbagagevak erboven was al vol. Met een zeer geërgerd gezicht kwam de stewardess naar me toe.

'Weet je misschien of er ergens anders nog ruimte is?' vroeg ik.

'Alles zit al vol. Waarschijnlijk moeten we je tas bij de gate afgeven.'

Ik keek om me heen. De passagiers zaten me allemaal aan te staren alsof ik degene was die de vlucht vertraagde. O. Misschien deed ik dat wel. Ik zuchtte en kreeg er een klein lachje uit. 'Dat zou geweldig zijn. Dank je wel.'

De stewardess pakte mijn tas aan en ik keek naar de lege stoel aan het gangpad. Ik durfde toch te zweren dat ik een stoel bij het raam had geboekt. Ik keek nog eens op mijn boardingpass en naar de nummers boven de stoelen en ik leunde voorover om tegen mijn buurman te praten.

'Eh... pardon. Volgens mij zit je op mijn stoel.'

De man zat weggedoken in een *Wall Street Journal*. Hij deed de krant omlaag. Hij perste zijn lippen op elkaar alsof hij het recht had geërgerd te zijn, terwijl hij op mijn stoel zat. Het duurde een paar seconden voor mijn ogen over de rest van zijn gezicht gingen. Maar toen ze dat deden, viel mijn mond open – en de lip-

pen van de stoeldief krulden omhoog in een zelfvoldane grijns.

Ik knipperde een paar keer in de hoop dat het een luchtspiegeling was.

Nope.

Hij zat er nog.

Bah.

Ik schudde mijn hoofd. 'Dit méén je toch niet, hè?'

'Wat leuk je te zien, Fifi.'

Nee. Echt néé. De laatste paar weken waren klote genoeg geweest. Dit gebeurde niet echt.

Weston Lockwood.

Van alle vliegtuigen en alle mensen op de wereld... hoe was het in godsnaam mogelijk dat ik uitgerekend naast hém zat? Dit moest een of andere gemene grap zijn.

Ik zocht naar een lege stoel. Maar uiteraard was die er niet. De stewardess die met tegenzin mijn tas had meegenomen, verscheen naast me en keek nu nog bozer.

'Is er iets niet in orde? We wachten tot u gaat zitten zodat we kunnen vertrekken.'

'Ja. Ik kan hier niet zitten. Is er nog ergens een plek vrij?'

Ze zette haar handen op haar heupen. 'Het is de enige vrije stoel aan boord. U moet nu echt gaan zitten, mevrouw.'

'Maar...'

'Als u niet gaat zitten, zal ik de beveiliging erbij moeten halen.'

Ik keek Weston aan en de klootzak had het lef om te lachen.

'Opstaan.' Ik staarde hem aan. 'Ik wil op zijn minst de stoel bij het raam, die ik hoor te hebben.'

Weston keek naar de stewardess en lachte zijn parelwitte tanden bloot. 'Ze vindt me al leuk sinds de brugklas. Dit is hoe ze dat uit.' Hij knipoogde, stond op en stak zijn hand uit. 'Ga alsjeblieft zitten.'

Ik kneep mijn ogen zo ver dicht dat ik door spleetjes naar hem keek. 'Ga gewoon aan de kant.' Ik probeerde me langs hem te wurmen zonder hem aan te raken en schoof op mijn stoel bij het

raam. Met een zucht propte ik mijn tas onder de stoel voor me en ik deed mijn gordel vast.

De stewardess begon meteen met haar veiligheidsinstructies en het vliegtuig draaide weg van de gate. Mijn irritante buurman boog zich naar me toe. 'Je ziet er goed uit, Fief. Hoelang is het nou geleden?'

Ik zuchtte. 'Kennelijk niet lang genoeg, aangezien je momenteel naast me zit.'

Weston grijnsde. 'Nog altijd doen alsof je geen interesse hebt, merk ik.'

Ik rolde met mijn ogen. 'En jij hebt nog steeds waanideeën, merk ik.'

Wat was het jammer dat toen mijn ogen weer omlaag rolden in mijn oogkassen, ik een close-up kreeg van de man die ik al mijn hele leven haat. Natuurlijk was die eikel alleen maar knapper geworden. Weston Lockwood was een knappe tiener geweest. Dat viel niet te ontkennen. Maar de man die naast me zat, was ronduit prachtig. Mannelijke, vierkante kaken, een Romeinse neus waar je u tegen zegt en grote, blauwe, dromerige ogen in de kleur van een gletsjer in Alaska. Zijn huid was goed gebruikt en in zijn ooghoeken waren rimpeltjes te zien die ik – God mag weten waarom – ontiegelijk sexy vond. Zijn volle lippen werden omringd door stoppels van een dag oud en zijn donkere haar kon wel een knipbeurt gebruiken. Maar in plaats van dat hij er onverzorgd uitzag, gaf Weston Lockwoods stijl een dikke fuck you af naar de zakelijke wereld met zijn kort getrimde, nette kapsels. Eigenlijk was hij niet het type waar ik normaal voor zou gaan. Maar als ik die klojo zo zag zitten, begon ik me af te vragen wat ik überhaupt altijd had gezien in mijn type.

Zo jammer dat hij een eikel was. En een Lockwood. Hoewel die twee beweringen elkaar gewoon ophieven, aangezien een Lockwood zijn automatisch betekende dat je een eikel was. Ik dwong mezelf om naar de stoel voor me te kijken, maar voelde Westons ogen op me. Uiteindelijk kon ik hem onmogelijk nege-

ren, waarop ik hard zuchtte en me naar hem omdraaide.

‘Ga je nu de hele vlucht naar me zitten kijken?’

Zijn lip bewoog. ‘Misschien. Het is geen slecht uitzicht.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ga je goddelijke gang maar. Ik heb werk te doen.’ Ik boog me voorover om onder mijn stoel mijn tas te pakken. Het was mijn plan geweest om me tijdens de vlucht in te lezen over het Countess Hotel. Maar ik besepte al snel dat mijn laptop niet in mijn tas zat. Die had ik in het voorvak van mijn handbagage gestopt, omdat ik dacht dat die gewoon in de bagageruimte boven onze hoofden zou passen. Geweldig. M’n laptop was dus gewoon bij de gate afgegeven. Het was maar afwachten of hij nog heel zou zijn als ik hem terugkreeg, laat staan of hij überhaupt nog in mijn tas zou zitten. En wat ging ik in godsnaam doen om mezelf te vermaken tijdens de vlucht? Om nog maar te zwijgen over het feit dat ik morgenochtend mijn vergadering met de advocaten van het Countess had en ik allesbehalve voorbereid was. Dat werd het overgrote deel van de nacht wakker blijven om de informatie te bestuderen wanneer ik in mijn hotel zou aankomen.

Super.

Echt helemaal super.

In plaats van uit mijn dak gaan, wat ik normaal gesproken zou doen, besloot ik dat ik net zo goed wat welverdiende slaap kon pakken, aangezien ik die vannacht niet zou krijgen. Dus sloot ik mijn ogen en probeerde te ontspannen terwijl het vliegtuig opsteeg. Maar mijn poging te relaxen werd verstoord door mijn gedachten aan de man naast me.

Jezus, wat vond ik hem toch een zak.

Mijn hele familie kon zijn hele familie niet uitstaan.

Zolang als ik me herinnerde, waren we de Hatfields en de McCoys geweest. De familievete vond zijn oorsprong bij onze opa’s. We begaven ons het grootste deel van mijn kinderjaren ook in dezelfde sociale kringen. Weston en ik gingen naar dezelfde privéscholen, zagen elkaar vaak op benefietavonden en sociale

gelegenheden, en hadden zelfs gedeelde vrienden. De huizen waarin we opgroeiden in de Upper West Side, waren maar een paar blokken van elkaar verwijderd. Maar net als onze vaders en opa's hielden we zoveel afstand als mogelijk was.

Nou ja, behalve die ene keer.

Die ene vreselijke, gigantische vergissing van een avond.

Meestal deed ik net of het nooit gebeurd was.

Meestal...

Behalve af en toe...

Zo'n enkele keer...

Wanneer ik er wel aan dacht.

Het was niet vaak.

Maar wanneer ik eraan dacht...

Niet doen. Ik ademde diep in en uit en duwde die gedachten mijn hoofd uit.

Dat was wel het allerlaatste waar ik nu aan zou moeten denken.

Maar waarom zat hij dan ook in godsnaam naast me?

Ik wist niet beter dan dat Weston in Vegas woonde. Hij runde de hotels van het familiebedrijf in het zuidwesten – niet dat ik hem in de gaten hield of zo.

Dus hoe groot was de kans dat ik hem onderweg naar New York zou tegenkomen? Ik was nu al minstens zes jaar niet aan de oostkust geweest. En toch zaten we nu naast elkaar, op dezelfde vlucht, op hetzelfde tijdstip.

O!

Shit.

Mijn ogen vlogen open.

Hij kon het niet zijn.

Alstublieft, Heer. Laat het niet waar zijn.

Ik draaide me om naar Weston. 'Wacht even, hoor. Hoezo ga jij naar New York?'

Hij grinnikte. 'Drie keer raden.'

Ik wilde het nog steeds niet geloven en hoopte nog.

'Voor... een familiebezoek?'

Hij schudde zijn hoofd met dezelfde arrogante grijns.

‘Een citytrip?’

‘Nope.’

Ik sloot mijn ogen en liet mijn schouders zakken. ‘Je familie heeft je gestuurd om het Countess te managen, of niet?’

Weston wachtte tot ik mijn ogen weer opendeed om het nieuws te brengen. ‘Lijkt erop dat we elkaar vaker gaan zien dan alleen op deze korte vlucht.’

Sophia

‘Verkeerde kant, Fifi.’

Ik stapte de lift uit op de derde verdieping en werd begroet door meneer Fantastisch zelf.

‘Ga weg, Lockwood.’

Hij stapte de lift in waar ik net uit was gekomen, maar zorgde ervoor dat de deur niet dicht zou gaan. Hij haalde zijn schouders op en zei: ‘Dan moet je het zelf weten. Maar er is niemand in vergaderzaal 320.’

Ik draaide me om. ‘Hoezo niet?’

‘Ze willen alle vergaderingen in het kantoor van de advocaat van het hotel houden, in het Flatiron-gebouw in de stad.’

Ik zuchtte. ‘Dat meen je niet. Niemand heeft mij wat verteld. Waarom daar?’

‘Geen idee. We zullen het vast horen als we er zijn.’ Weston liet het knopje op het liftpaneel los en stapte achteruit. ‘Ik ga. Kom je ook? Ze wachten niet op ons en het verkeer staat waarschijnlijk helemaal vast.’

Ik keek over mijn schouder in de richting van de vergaderzaal. Er was verder niemand te zien. Ik zuchtte en stapte de lift in. Weston stond achter in de lift, maar meteen toen de liftdeuren dichtgingen, zette hij een stap in mijn richting.

‘Wat doe je?’

‘Niks.’

‘Oké, maar ga eens iets achteruit. Niet zo dicht op me staan.’

Weston grinnikte, maar verroerde geen vin. Ik kon het niet

uitstaan dat ik merkte hoe lekker hij rook – een combinatie van vers gekapt eikenhout en iets fris, met misschien wel iets van leer erdoorheen. Die verrekte deuren konden niet gauw genoeg opengaan. En toen ze dat deden, haastte ik me naar buiten. Ik zette koers naar de lobby en rende zonder achterom te kijken naar de voordeur.

Veertig minuten later, na een taxiritpoging waarbij ik in tien minuten niet verder was opgeschoten dan een half blok en twee bloedhete ritten in de metro, waarvan de tweede was vergeven van de heerlijke geur van verse pies, sprintte ik de lobby van het Flatiron-gebouw binnen.

‘Op welke verdieping zit Barton en Fields?’ vroeg ik de receptionist.

‘Op de vierde.’ Hij wees naar een lange rij mensen. ‘Maar een van de liften doet het vandaag niet.’

Ik was al laat en had geen tijd om te wachten. Ik zuchtte en vroeg de beveiliging: ‘Waar is de trap?’

Nadat ik op megahoge hakken vier heel lange trappen had beklommen, kwam ik aan bij de dubbele glazen deuren van het advocatenkantoor van het Countess Hotel. De receptionist was met iemand in gesprek en er stonden nog twee mensen voor me, dus ik keek op mijn telefoon om te zien hoe laat het was. Ik hoopte echt dat ze de vergadering niet op tijd waren begonnen nadat die was verplaatst zonder dat door te geven. Maar goed, dat kon ook eigenlijk niet. Weston had er vast net zo lang over gedaan om hier te komen. Toen ik eindelijk aan de beurt was, liep ik naar de receptioniste.

‘Hallo. Ik ben Sophia Sterling. Ik heb een afspraak met Elizabeth Barton.’

De receptioniste schudde haar hoofd. ‘Mevrouw Barton is deze ochtend in de stad voor een vergadering. Hoe laat is uw afspraak?’

‘Nou, onze vergadering stond eerst gepland in het Countess, maar is hiernaartoe verplaatst.’

De wenkbrauwen van de vrouw gingen omlaag. ‘Ik zag haar vanochtend weggaan toen ik aankwam. Maar ik zal eens even kijken. Misschien is ze wel teruggekomen terwijl ik koffie aan het halen was.’ Ze drukte op wat toetsen op haar toetsenbord en luisterde even naar haar headset, waarna ze hem afdeed. ‘Ze neemt niet op. Ik ga wel even kijken in haar kantoor en de vergaderruimte.’

Een paar minuten later kwam de receptioniste terug met een vrouw in pak naast zich. ‘Hallo. Ik ben Serena, de juridisch medewerker van mevrouw Barton. Uw vergadering vandaag vindt plaats in het Countess. In kamer 320.’

‘Nee. Ik was daar net. Daar stond het in eerste instantie gepland, maar de meeting is hiernaartoe verplaatst.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het spijt me. Degene die u dat verteld heeft, heeft het mis. Ik heb Elizabeth net aan de telefoon gesproken en ze heeft het bevestigd. De vergadering van negen uur is bijna een uur geleden begonnen.’

Ik voelde mijn voetzolen heet worden en de hitte naar mijn hoofd stijgen. Ik vermoord die Weston-klootzak.

‘Het spijt me heel erg dat ik zo laat ben,’ zei ik terwijl ik binnenkwam.

De vrouw aan het hoofd van de vergadertafel – ik nam aan dat het Elizabeth Barton was, hoofdadviseur van het Countess – keek op haar horloge. Haar gezicht stond ernstig. ‘Misschien wil iemand die wel op tijd was je vertellen wat je hebt gemist.’ Ze stond op. ‘Laten we even tien minuten pauze nemen en dan beantwoord ik al jullie vragen wanneer we verdergaan.’

Weston glimlachte. ‘Ik praat mevrouw Sterling met alle liefde bij.’

De advocaat bedankte hem. Ze verliet de ruimte, samen met twee mannen die ik nog nooit had gezien, en liet me alleen met

Weston. Het kostte me alles wat ik in me had om niet te ontploffen – in elk geval zolang ze nog in de ruimte was. Weston stond op, alsof ook hij pauze ging nemen en onschuldig kon weglopen.

Ik dacht het niet.

Ik ging voor de deur staan zodat hij er niet uit kon.

‘Klootzak die je bent!’

Met een zelfvoldane glimlach knoopte hij zijn jasje dicht. ‘Hebben ze je dan niks geleerd op Wharton? In liefde en in oorlog is alles geoorloofd, Fifi.’

‘Noem me niet zo!’

Weston plukte zogenaamd pluisjes van de mouw van zijn veel te dure pak. ‘Zal ik je vertellen wat je hebt gemist?’

‘Natuurlijk, klootzak. Het is jouw schuld dat ik er niet bij was.’

‘Geen probleem.’ Hij vouwde zijn handen en keek naar zijn nagels. ‘Tijdens een etentje.’

‘Ik ga niet met jou uit eten.’

‘Nee?’

‘Nee!’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dan niet. Ik wilde galant zijn. Maar als je liever meteen naar mijn kamer wil gaan, vind ik dat ook prima.’

Ik lachte hardop. ‘Je bent niet wijs.’

Hij leunde voorover. Omdat ik hem de weg versperde, kon ik geen kant op. En ik gunde hem niet het genoegen achteruit te deinzen. Dus bleef ik staan terwijl die idioot die nog steeds heerlijk rook zijn lippen bij mijn oor bracht. ‘Ik weet dat je nog weet hoe goed we samen waren. De beste boze seks die ik ooit heb gehad.’

Ik praatte met op elkaar geklemde kaken. ‘Ik ben ervan overtuigd dat je nooit andere seks gehad hebt. Er bestaat namelijk niemand die jou leuk zou kunnen vinden.’

Hij trok zijn hoofd terug en knipoogde naar me. ‘Hou die woede vast. Hij zal binnenkort goed van pas komen.’

Tegen acht uur die avond kon ik echt wel een drankje gebruiken. Deze dag leek geen einde te hebben.

‘Kan ik hier iets te eten bestellen of moet ik een tafeltje reserveren?’ vroeg ik de barman in het restaurant van het hotel.

‘Je mag bij de bar bestellen. Ik pak even een menukaart voor je.’

Hij verdween en ik plofte op een barkruk. Ik pakte een notitieblok uit mijn gigantische tas en begon alles neer te kalken wat mijn vader in de afgelopen twintig minuten had gezegd. En ‘gezegd’ bedoelde ik niet per se letterlijk. Want op het moment dat ik mijn telefoon opnam, begon hij tegen me te schreeuwen. Hij zei niet eens hallo – hij begon meteen te tieren en vuurde vraag na vraag op me af. Had ik dit al gedaan of had ik dat al gedaan, maar nooit ook maar even ademhalen zodat ik misschien iets terug kon zeggen.

Mijn vader haatte het dat opa mij de taak had gegeven om me om het Countess te bekommeren. Hij had waarschijnlijk liever gehad dat mijn stiefbroer Spencer het zou doen. Niet omdat Spencer ook maar ergens competent in was – doneer genoeg aan een Ivy League-universiteit en als bij toverslag lieten ze iedereen toe – maar omdat Spencer zijn marionet was.

Dus toen ik Scarletts naam op mijn telefoonscherm zag verschijnen, legde ik mijn pen neer voor een broodnodige pauze.

‘Is het nu niet iets van één uur ’s nachts daar?’ vroeg ik.

‘Jazeker, en ik ben compleet *knackered*.’

Ik glimlachte. Mijn beste vriendin Scarlett was zó Brits, en ik was gek op elke *knickers*, *knackered* en *knob* die uit haar mond kwamen.

‘Je hebt geen idee hoe erg ik je vreselijke accent kan gebruiken op dit moment.’

‘Vreselijk? Ik spreek het Engels van mijn *queen*, lieve schat.

Jij spreekt het Engels van Queens. Je weet wel, dat avondse hol tussen Manhattan en Tall Island.’

‘Long Island. Niet Tall Island.’

‘Whatever.’

Ik lachte. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Nou, er is een nieuwe vrouw aangenomen op het werk, en ze leek me wel een goede vervanging van jou als mijn enige vriendin. Maar toen gingen we naar de bioscoop afgelopen weekend en ze had een légging aangetrokken waar je ook nog eens de vorm van haar string doorheen kon zien.’

Met een glimlach schudde ik mijn hoofd. ‘O jeetje. Niet best.’ Scarlett werkte in de modewereld en kon Anna Wintour mild laten reageren op een fashion-faux pas. ‘Geef het nou maar toe. Ik ben gewoon onvervangbaar.’

‘Dat ben je zeker. Dus zeg me dat je alweer uitgekeken bent op New York en hebt besloten om terug naar Londen te komen.’

Ik grinnikte. ‘Ik ben krap zesentwintig uur weg.’

‘Hoe is je nieuwe baan?’

‘Nou, op mijn eerste dag was ik te laat voor een vergadering met de advocaat van het hotel omdat de vertegenwoordiger van de familie die nu eigenaar is van het andere deel van het hotel me op een soort speurtocht had gestuurd.’

‘Is dit de familie van de man die het vijftig jaar geleden met de eigenaresse van het hotel deed, terwijl jouw opa het op dat moment ook met haar deed?’

Ik lachte. ‘Ja.’ Het lag iets ingewikkelder dan dat, maar Scarlett had geen ongelijk. Vijftig jaar geleden opende mijn opa, August Sterling, een hotel met zijn twee beste vrienden, Oliver Lockwood en Grace Copeland. Het verhaal gaat dat mijn opa verliefd werd op Grace en dat ze zich verloofden op oudejaarsavond. Op de dag van de bruiloft vertelde Grace mijn opa voor het altaar dat ze niet met hem kon trouwen, omdat ze ook verliefd zou zijn op Oliver Lockwood. Ze hield van beide mannen en weigerde met een van hen te trouwen, omdat het huwelijk zou betekenen dat

ze haar hart maar aan één man kon verbinden, en het hare zou niet bedoeld zijn voor maar één man.

De mannen vochten jarenlang om haar, maar toen bleek dat geen van beiden de andere helft van haar hart voor zich kon winnen, ging het drietal zijn eigen weg. Mijn opa en Oliver Lockwood werden aartsrivalen en spendeerden de rest van hun levens met het bouwen van hotelimperiums en elkaar daarin overtroeven. Grace concentreerde zich op het opzetten van één luxe hotel, in plaats van een keten. Alle drie waren ze enorm succesvol in wat ze deden. De families Sterling en Lockwood groeiden uit tot de twee grootste hoteleigenaren van de Verenigde Staten. En ondanks het feit dat Grace altijd maar één hotel had gehad, het eerste dat ze met zijn drieën waren begonnen, het Countess, met zijn uitgestrekte vergezichten over Central Park, was het een van de meest waardevolle opzichzelfstaande hotels ter wereld geworden. Het Four Seasons en het Plaza waren directe concurrenten.

Toen Grace drie weken geleden overleed na een lang gevecht tegen kanker, was mijn familie geschokt door de mededeling dat ze negenenveertig procent van het Countess aan mijn opa had nagelaten en negenenveertig procent aan Oliver Lockwood. De resterende twee procent was naar een goed doel gegaan, dat nu zijn deel van het hotel zou afstaan aan de hoogst biedende familie, waardoor een van ons in bezit zou komen van eenenvijftig procent, het merendeel dus, van het hotel.

Grace Copeland was nooit getrouwd en ik zag haar laatste daad als een prachtige Griekse tragedie – hoewel buitenstaanders het waarschijnlijk als waanzin zouden beschouwen om een hotel ter waarde van honderden miljoenen dollars na te laten aan twee mannen die je al vijftig jaar niet had gesproken.

‘Je familie is geschikt,’ zei Scarlett. ‘Dat weet je toch wel, hè?’
Ik lachte. ‘O, absoluut.’

We kletsten nog even over haar laatste date en waar ze op vakantie heen wilde en toen zuchtte ze.

‘Ik belde eigenlijk om je wat te vertellen. Waar ben je nu?’

‘In een hotel. Of nou ja, in het Countess, het hotel dat mijn familie nu deels bezit. Hoezo?’

‘Heb je alcohol in je kamer?’

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Vast wel. Maar ik ben niet op mijn kamer; ik zit in de bar beneden. Hoezo?’

‘Omdat je het nodig gaat hebben na wat ik je nu ga vertellen.’

‘Wat dan?’

‘Het gaat over Liam.’

Liam was mijn ex. Een toneelschrijver uit West-Londen. We waren een maand geleden uit elkaar gegaan. En hoewel ik wist dat het het beste was, voelde ik toch pijn op mijn borst bij het horen van zijn naam.

‘Wat is er met Liam?’

‘Ik zag hem vandaag.’

‘Oké...’

‘Met zijn tong in Mariëlles keel.’

‘Mariëlle? Welke Mariëlle?’

‘Volgens mij kennen we er allebei maar een.’

Dit kon ze niet menen. ‘Je bedoelt mijn níchtje Mariëlle?’

‘De enige echte. Wat een *twat*.’

Ik voelde woede opkomen. Hoe kon ze? We waren best goede vriendinnen geworden toen ik in Londen woonde.

‘Dat is nog niet het ergst.’

‘Wat is er erger dan dit?’

‘Ik vroeg aan een gezamenlijke vriendin hoelang ze het al met elkaar deden en ze zei dat het al bijna een halfjaar aan de gang was.’

Ik kon wel overgeven. Drie of vier maanden geleden, toen het steeds slechter ging tussen Liam en mij, had ik op de achterbank van zijn auto een rode Burberry-regenjas gevonden. Hij zei dat de jas van zijn zus was. Op dat moment had ik geen reden gehad om iets te vermoeden. Maar Mariëlle had absoluut een rode regenjas.

Ik moest even stil zijn geweest.

‘Ben je er nog?’ vroeg Scarlett.

Ik zuchtte diep. ‘Ja, ik ben er nog.’

‘Het spijt me, liefje. Ik vond dat je het moest weten zodat je niet aardig meer bent tegen die heks.’

Ik was nog van plan geweest m’n nichtje te bellen. Nu was ik blij dat er steeds iets tussen kwam.

‘Bedankt dat je het me hebt verteld.’

‘Je weet dat ik je overal in steun, hè?’

Ik glimlachte verdrietig. ‘Dat weet ik, ja. Dank je wel, Scarlett.’

‘Maar ik heb ook goed nieuws.’

Ik dacht niet dat er iets bestond waardoor ik weer opgewekt kon zijn na wat ze me net had verteld. ‘Wat dan?’

‘Ik heb een van mijn senior redacteuren ontslagen. Ik kwam erachter dat ze erg racistisch bleek te zijn in welke designers ze wel of geen aandacht gaf.’

‘En dat is je goede nieuws?’

‘Niet bepaald, nee. Het goede nieuws is dat ze nog een hele berg werk te doen had en dat ik nu zo’n triljoen uur moet werken om daardoorheen te komen.’

‘Volgens mij snap jij de betekenis van goed nieuws niet helemaal, Scarlett.’

‘Had ik al gezegd dat een van die triljoen dingen een mode-show in New York is, over twee weken?’

Ik glimlachte. ‘Je komt naar New York!’

‘Jazeker. Dus boek maar vast een kamer voor me in dat walge-lijk dure hotel dat je opa’s piemel nu voor de helft bezit. Ik mail je de data nog door.’

Toen we hadden opgehangen, kwam de barman me een menukaart brengen. ‘Een wodka-cranberry, alsjeblieft.’

‘Komt eraan.’

Toen hij terugkwam om mijn bestelling op te nemen, bestelde ik op de automatische piloot een salade. Maar voor hij weg kon lopen, hield ik hem tegen. ‘Wacht! Kan ik dat nog veranderen?’

‘Tuurlijk. Wat zou je willen?’

Fuck calorieën. ‘Ik wil graag een cheeseburger. Met spek als het kan. En wat sla ernaast. En patat.’

Hij glimlachte. ‘Rotdag?’

Ik knikte. ‘En kom ook maar door met de drankjes.’

De wodka-cranberry ging er heel makkelijk in. En terwijl ik daar aan de bar keek naar de woorden die mijn vader me had toegebeten en dacht aan hoe Mariëlle en Liam achter mijn rug om hadden liggen neuken, begon ik boos te worden. Mijn eerste reactie was gekwetstheid toen Scarlett het me vertelde, maar ergens tussen de eerste en de tweede wodka veranderde die emotie in boosheid.

Mijn vader kon de tering krijgen.

Ik werk voor mijn opa. Net als hij.

En Mariëlle heeft lelijke haarextensies en een nasale piepstem.

Zij kon ook de pleuris krijgen.

En Liam? Hij al helemaal. Ik had anderhalf jaar van mijn leven verkwanseld aan die vest dragende Arthur Miller-imitatie. En trouwens, zijn toneelstukken waren niet eens echt goed. Ze waren pretentieuus, net als hij.

Ik slikte een kwart van mijn tweede wodka in één keer door. Nou ja, het kon in ieder geval niet erger dan dit. Dat was tenminste iets.

Al dacht ik dat een paar seconden te vroeg.

Het kon absoluut erger.

En dat werd het ook.

Toen Weston Lockwood aan kwam lopen en zijn kont op de barkruk naast mij plantte.

‘Hallo, Fifi.’

‘En hoe waren de laatste twaalf jaar van jouw leven?’

Weston bestelde een spuitwater met citroen en keek naar me,